

představu a vzbuditi víru v pravdivost tvrzení u osoby oklamané. Při tom není třeba, by k dosažení oklamání bylo použito zvláštní námahy nebo dovednosti. Stačí, může-li se takovým nepravdivým tvrzením vyvolati mylné mínění o pravém stavu věci. Tvrdil-li tedy obžalovaný vědomě nepravdivě, že má dost zboží i peněz, že zaplatí do 14 dnů a přidá poškozené ještě podíl na zisku, pak lstivě předstíral, že obchoduje s dřeváky, ukrýval se pod nepravou tvářnost obchodníka, který platiti chce a může, poněvadž ve skutečnosti obchodníkem nikdy nebyl a není, nýbrž pouhým nemajetným zedníkem, nepožívajícím valné pověsti, byv čtyřikráte trestán a to i pro podvod. Že toto lstivé jednání obžalovaného bylo způsobilé uvést v omyl, vysvítá z toho, že poškozená ve své prostotě a nezkušenosti přes výstrahy svědkyně C-ové obžalovanému uvěřila a dřeváky mu vydala. Že se obžalovanému jednalo jen o to, by dřeváky vylákal a majitelku jejich připravil o peněžní hodnotu zboží, že tedy obžalovaný jednal v úmyslu podvodném, vzal soud za prokázáno na základě výsledků průvodního řízení a vlastního doznání obžalovaného. Toto zjištění subjektivní stránky zločinu, k němuž soud dospěl na základě přesvědčení, čerpaného z volného uvážení výsledku řízení dle § 258 tr. ř., nelze bráti v odpor materielněprávním důvodem zmatečnosti, jak činí zmateční stížnost. Z vylíčeného stavu věci vyplývá, že zde jsou náležitosti zločinného podvodu dle § 197, 201 d) tr. z. po stránce objektivní i subjektivní, takže odsuzující výrok odpovídá zjištěnému stavu věci i zákonu.

Čís. 294.

Amnestie předchozího odsouzení pro přestupek předražování dle zákona ze dne 28. května 1919, čís. sb. z. a n. není překážkou, by čin ten kvalifikoval delší čin trestný jako přečin dle § 20 čís. 2 a) cis. nař. ze dne 24. března 1917, čís. 131 ř. z.

(Rozh. ze dne 4. listopadu 1920, Kr I. 287/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku lichevního soudu při zemském trestním soudě v Praze ze dne 3. března 1920, jímž stěžovatel uznán byl vinným přečiny podle § 23 čís. 4 a § 20 čís. 2 lit. a) cis. nař. ze dne 24. března 1917, čís. 131 ř. z., mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmateční stížnost obrací se též proti kvalifikaci předražování za přečin, tvrdíc, že, ježto zákonem o lidových soudech cenových byly veškeré přestupky předražování amnestovány, není též přípustno, opíratí kvalifikaci předražování jako přečin o předchozí potrestání pro nepatrný přestupek předražování, spáchaný v době před 28. říjnem 1918. Tím uplatňuje zmateční stížnost věcně důvod § 281 čís. 10 tr. ř. Než neprávem. Neboť zákon ze dne 28. května 1919, čís. 299 sb. z. a n., nestanoví v § 13 o d č i n ě n í odsouzení, nýbrž jen b e z t r e s t n o s t za podmínek tamtéž

uvedených, i tu ovšem jen tehdy, nebyl-li trest již vykonán. Nemůže se proto stěžovatel této amnestie proti kvalifikaci předražování na přečin z důvodu § 20, 2 a) cís. nař. s úspěchem dovolávat.

Čís. 295.

Zákaz, čepovati líhoviny, trvá po celý den volby, třebas by již skrutinium bylo skončeno (§ 32 zákona ze dne 29. února 1920, čís. 123 sb. z. a n.).

(Rozh. ze dne 4. listopadu 1920, Kr I 510/20.)

*ter In I 120/21
Kr I 341/21*

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Táboře ze dne 10. června 1920, jímž stěžovatel uznán byl vinným přečinem dle §§ 32, 58 odst. I., čís. 7 zák. ze dne 29. února 1920, čís. 123 sb. z. a n.

Důvody:

Zmateční stížnost obžalovaného brojí proti rozsudku z důvodů § 281, čís. 5 a 9 a) i b) tr. ř. Ve směru prvním vytýká rozsudku nejasnost a neúplnost. Vady ty shledává v tom, že soud vzhledem ku přípisu městského úřadu, že volby skončeny byly již v 1 hodinu po poledni, kdežto obžalovaný čepoval pivo teprv v hodinách večerních a že po celý den voleb zachován byl v městě klid a pořádek, měl přikloniti se k mínění mírnějšímu a obžalovaného z důvodu omylu, jím tvrzeného, obžaloby sprostiti. Že těmito vývody nedovozuje se žádná z formálních vad, rozsudku vytýkaných, jest na snadě, neboť zmateční stížnost netvrdí, že by rozsudek ohledně některé rozhodující skutečnosti připouštěl pochyby, pokládá-li ji soud za prokázanou, čili nic, ani že by snad závažné výsledky hlavního přelíčení byly v rozsudku mlčením pominuty. Soud shora uvedenými skutečnostmi se zabývá, odpírá jim však právní význam pro posouzení věci. Právem-li či neprávem, možno vytýkati jen s hlediska zmatku materiálního. To činí ovšem též zmateční stížnost, dovolávajíc se omylu obžalovaného, přivoděného nejasným prý zněním zákona, že když volby byly již skončeny a v městě byl klid a pořádek, není závady, by v pozdní době večerní piva nečepoval a neprodával. Než takového omylu obžalovaného soud nezjišťuje, ba vylučuje jej přímo poukazem na zcela jasné znění zákona. Proto nelze vůbec míti zření k tvrzení zmateční stížnosti, že vzhledem k běžné praxi, která rozumí výrazem »den« jen denní hodiny od 6 hodin ráno do 6 hodin po poledni, jest předpis zákona pro laik a pochybným. Po stránce právní stačí pak poukázati na to, že, i kdyby tu podobný omyl obžalovaného skutečně býval, šlo by tu jen o omyl právní, neznalost zákona, jež pachatele vzhledem k všeobecné zásadě, v §§ 3, 233 tr. z. vyslovené, vůbec omluviti nemůže. Zda takový omyl vzhledem k zcela jasnému obsahu občnicku, všem hostinským obecním úřadem zasláného, byl vůbec možným, nebudiž tu řešeno. Tvrzení obžalovaného, že nejednal z nijakého úmyslu zjištěného, rovněž nepadá na váhu, neboť jde o zákonitý zákaz, ohrožený trestem, jemuž propadá dle zásady § 238 tr. z. ten, kdo zákaz překročil, i tehda, když tu zvláštního zlého úmyslu ne-